

Prilog 3.1. Marin Kovačević, Historijsko-geografski razvoj otoka Hvara, diplomski rad, PMF Sveučilišta u Zagrebu, 2018, str. 7–8.

Marin Kovačević

Historijsko–geografski razvoj otoka Hvara

Diplomski rad

predan na ocjenu Geografskom odsjeku

Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

radi stjecanja akademskog zvanja

magistra edukacije geografije

Zagreb

2018.

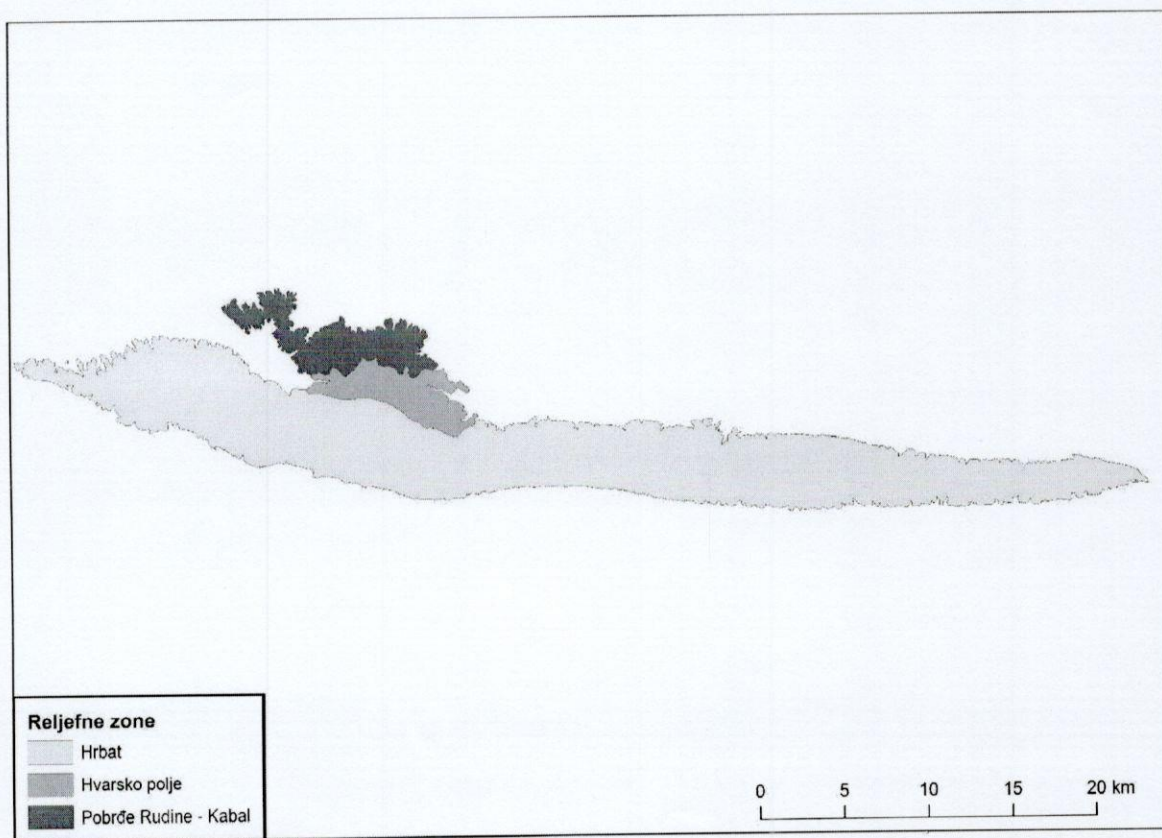
Ovaj je diplomski rad izrađen u sklopu diplomskog sveučilišnog studija

Geografija; smjer: nastavnički

pri Geografskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu,

pod vodstvom doc. dr. sc. Ivana Zupanca

Otok Hvar, kao i ostali srednjodalmatinski otoci potopljena je bora Vanjskih Dinarida čija je antiklinala ostala iznad razine mora nakon posljednje transgresije mora prije 11 700 godina. Otok odlikuje pružanje u smjeru zapad – istok te se tim smjerom i sužava. Reljefno promatrajući, otok Hvar može se podijeliti na tri glavne reljefne cjeline. Najveća reljefna cjelina otoka je hrbat koji se proteže glavnom antiklinalom duž otoka. Hrbat odlikuje velika vertikalna raščlanjenost te je tektonski najizdignutija cjelina otoka. Središnji dio hrpta je ujedno i najviša uzvisina otoka koja se prema istoku spušta. Najveće uzvisine obilježavaju usječene udoline V oblika koje predstavljaju tragove fluvijalno-derazijskih procesa u prošlosti (Bognar, 1990). Sljedeća reljefna cjelina je Hvarsko polje. Hvarsko polje smješteno je na sjevernim padinama glavne uzvisine te je hipsometrijski gledano nizina (0 – 200 m/nvm) s najblažim nagibima (0 – 2°). Polje je nastalo denudacijom antiklinale Stari Grad – Vrboska (Mamut i Cirjak, 2017). Hvarsko polje najplodniji je dio otoka i najpogodnije područje za naseljavanje i gospodarsku valorizaciju. Sastoji se od dva manja polja, starogradskog i jelšanskog. Posljednja veća reljefna cjelina je pobrđe Rudine – Kabel, područje koje obuhvaća sjeverni poluotok Kabel. Pobrđe je nastalo kao antiklinala bore koja se uzdignula tijekom alpske orogeneze te je zaravnjena do 100 mnv fluvijalnim, padinskim i korozijskim procesima (Bognar, 1990).

Sl. 3. Reljefne zone otoka Hvara

Izvor: Bognar, 1990

Pedološka obilježja otoka Hvara slična su geološkoj osnovi. Zbog visoke propusnosti karbonatnih stijena prevladavaju smeđa tla s visokom stjenovitošću koja imaju mali proizvodni potencijal. Smeđa tla zauzimaju 56 % otoka. Sljedeća pedološka skupina su antropogena tla koja zauzimaju 30 % otoka. Visok udio antropogenih tala na tako malom području pripisuje se dugoj i intenzivnoj tradiciji poljoprivrede na otoku. Od ostalih pedoloških skupina značajna je vapnenačko–dolomitna crnica koja je slabije iskorištena unatoč dobrom proizvodnom potencijalnu. Uzrok tome su opasnosti od erozije vodom na padinama te jako izražen nagib u području u kojem prevladava vapnenačko–dolomitna crnica (Mamut i Cirjak, 2017).

U slučaju otoka Hvara, geološko–geomorfološka obilježja bila su presudna u organizaciji prvobitnog sustava naselja na otoku. Rubovi plodnih područja bili su prvim mjestima za uspostavu naselja većeg značenja. Ta tvrdnja može se potvrditi položajem prvog naselja na otoku, starogrčke kolonije Pharos koja se nalazi uz rub Starogradskog polja.

2.2. Hidrogeografski elementi

Na otoku Hvaru ne postoje stalni nadzemni tokovi zbog dva glavna razloga. Prvi razlog je vrlo propusna karbonatna podloga, a drugi razlog je neravnomjerna raspodjela padalina. Karbonatne stijene, a pogotovo vapnenci uzrokuju poniranje vode osim u razdoblju najvećih padalina. Tijekom razdoblja najvećih padalina, u području Hvarskog polja javljaju se povremeni tokovi zbog jakog nagiba na sjevernoj strani Svetog Nikole. U slučajevima vrlo velikih padalina moguće je i stvaranje bujica u području naselja Dol i Vrbanj koji su smješteni na višim predjelima Hvarskog polja. Zbog sezonskog režima padalina, svi tokovi ovise o hidrološkim prilikama te se u nižim nadmorskim visinama javljaju i bočati izvori vode.

Najvažniji hidrogeografski element otoka Hvara je more koje ga okružuje. Jadransko more u području hvarskog akvatorija ima mjesečnu površinsku temperaturu od 12 °C zimi do 24 °C ljeti. Zimi je moguća pojava izotermije mora (pojave izjednačavanja temperature mora na površini i dnu). Prosjek saliniteta hvarskog akvatorija iznosi 38,2 promila te odgovara prosječnoj vrijednosti Jadrana. Srednja prozirnost u akvatoriju iznosi 20 do 25 metara.

2.3. Klimatske značajke otoka Hvara

Na Hvaru, kao i ostalim srednjodalmatinskim otočima, prevlada umjereno topla kišna klima s vrućim i suhim ljetima poznatija kao sredozemna klima (Csa). Značajke sredozemne klime su srednje mjesečne temperature najtoplijeg mjeseca više od 22 °C, srednje mjesečne temperature

najhladnijeg mjeseca između 4 i 10 °C. Hvar sa srpanjskom temperaturom od 25 °C i siječanjском temperaturom od 9 °C ne odstupa od vrijednosti sredozemne klime. Godišnji prosjek padalina za Hvar iznosi 706 mm. Hod padalina je izrazito sezonalan. Vrhunac padalina na Hvaru je u hladnijem dijelu godine, točnije u studenom i prosincu kada padne 90 mm padalina mjesečno. Tijekom ljetnih mjeseci padne 106,7 mm padalina, a najsuši mjesec je srpanj s prosječnih 20,6 mm padalina (Mamut i Cirjak, 2017). Takav hod padalina je negativno utjecao na život ljudi i gospodarski razvoj otoka. Nedostatak padalina i visoke temperature tijekom ljeta povezuju se s učestalim požarima tijekom ljetnih mjeseci. Osim požara, sezonski hod padalina negativno utječe na razvoj poljoprivrede te je sve do nedavno kočio razvoj turizma.

Na najvišim područjima otoka sredozemna klima s vrućim ljetima (Csa) prelazi u sredozemnu klimu s toplim ljetima (Csb) te manje temperature donose više padalina u sušnom ljetnom razdoblju. Ta razlika u padalinama vidljiva je u biljnom pokrovu viših dijelova otoka.

2.4. Biogeografska obilježja otoka Hvara

Na otoku Hvaru prevladava eumediteranska vegetacija šume crnike i dalmatinskog bora. Uz eumediteransku vegetaciju, na Hvaru se nalaze šume alepskog bora i šume gluhačuše kao primjeri stenomediteranske vegetacije. Uz visoku vegetaciju, na Hvaru se javlja velik broj ljekovitog i aromatičnog bilja. Visoka vegetacija je danas degradirana u makiju na istočnoj strani otoka, pokraj naselja Brusje na sjevernom poluotoku Kabel te uz obalni pojas duž otoka. Glavni uzrok degradacije šume u makiju je tisućljetna prisutnost čovjeka koji koristi drvo kao građevni i ogrjevni materijal. Daljnja degradacija makije dovodi do pojave gariga, niske grmolike vegetacije, a degradacijom gariga nastaju kamenjarski pašnjaci (Cvitanović, 1995). Degradacija prirodne vegetacije je vidljiv primjer antropogenog utjecaja na prostor.

U slučaju zanemarivanja antropogenog utjecaja, na Hvaru se može razlikovati tri vegetacijska pojasa prema vertikalnoj raščlanjenosti. Prvi pojas obuhvaća svu vegetaciju do 350 mnnv te bi se u tom pojasu javljala vegetacija zapadnog Sredozemlja. Drugi pojas bi obuhvaćao područje između 350 i 500 mnnv te bi imao vegetaciju sjevernog Sredozemlja. Treći pojas koji obuhvaća područja iznad 500 mnnv imao bi vegetaciju primorskih Dinarida što potvrđuje teoriju o srednjodalmatinskim otocima kao vrhovima Vanjskih Dinarida (Mamut i Cirjak, 2017).